

**„DNES SE NAPLNILO PÍSMO TOTO
V UŠÍCH VAŠICH.“**

„DNES SE NAPLNIL PÍSMO TOTO V UŠÍCH VAŠICH.“

(Luk. 4, 21).

Necháme se při sledování tohoto slova doprovázet veršem k Řím. 3, 4: *Nikoli, nýbrž budiž Bůh pravdomluvný, ale každý člověk lhář.*

Dále pak veršem z 2. Petr. 1, 19-21: *A máme přepevnou řeč prorockou, kteréžto že šetříte jako svíce v temném místě svítící, dobře činíte, až by se den rozednil a denice vzešla v srdcích vašich. Toto nejprve znajíce, že žádného proroctví písma výklad nezáleží na rozumu lidském. Nebo nikdy z lidské vůle nepošlo proroctví, ale Duchem svatým puzeni byvše, mluvili svatí Boží lidé.*

Ať to bylo ve Starém nebo Novém zákoně, Bůh měl v určitý čas vždy někoho, kdo z pověření Božího mluvil nebo psal a když po něm za čas opět Bůh někoho povolal, věděl tento pomazaný Boží přesně, co mluvil a psal jeho předchůdce. Tak mohl Bůh skrze Svého proroka říci lidu Božímu, které slovo se nyní naplnilo. Nikdy se nestalo, že by jeden prorok Boží z pověření Božího něco předpověděl, a další po něm by to nerespektoval anebo vyvrátil. Všichni proroci a muži Boží byli v úplné harmonii a kázni Božího Slova.

Tak vidíme i v době Ježíše Krista, když putoval na zemi, že se v každém případě mohl odvolat na prorocké slovo. Také Petr věděl po vylití Ducha svatého, které slovo se naplnilo právě nyní. Sk. 2, 16: *Ale toto jest, což jest předpověděno skrze proroka Joele.*

Ani Gabriel, anděl Páně nemohl říci Zachariášovi nic jiného nežli prorocké slovo. Luk. 1, 15-17: *Bude zajisté veliký před obličejem Páně, a vína i nápoje opojného nebude pít, a Duchem svatým bude naplněn hned od života matky své. A mnohé z synů Izraelských obrátí ku Pánu Bohu jejich. Neboť předejde před obličejem jeho v duchu a v moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k synům, a nevěřící k opatrnosti spravedlivých, aby postavil Pánu lid hotový.*

Nyní jde ale o to, zdali **my** jsme viděli a bylo-li **nám** oznámeno, které slovo se naplnilo před naším zrakem. Dáme-li při tom za pravdu Slovu Božímu, ve kterém Amos 3, 7 píše: *Nečiní zajisté Bůh Pán ničeho, leč by zjevil tajemství své služebníkům svým prorokům.* Když chtěl Bůh Svému lidu něco oznámit, nepostavil se nikdy uprostřed Svého lidu sám, ale poslal jim proroka, ke kterému On sám nejprve mluvil. Vidíme to i u Ezechiele, že ne Pán mluvil ke kostem, ale řekl prorokovi: prorokuj. Když pak prorokoval prorok z pověření Božího, teprve potom se kosti sestavily a ožily. Ezechiel 37, 1-12: *Byla nade mnou ruka Páně, a vyvedl mne Pán v duchu a postavil mne v údolí, kteréž bylo plné kostí. I provedl mne vůkol a vůkol, a aj, bylo jich velmi mnoho v tom údolí, a aj, byly velmi suché.*

I řekl mi: Synu člověčí, mohly-li by ožítí kosti tyto? I řekl jsem: Pane, můj Bože, ty víš. V tom řekl mi: Prorokuj o těch kostech a rci jim: Kostí suché, slyšte slovo Páně. Toto praví Pán Bůh kostem těmto:

Aj, já uvedu do vás ducha, abyste ožily. A dám na vás žíly, a učiním, že zroste na vás maso, a potáhnu vás kůží; dám, pravím, do vás ducha, abyste ožily, i zvíte, že já jsem Pán.

Tedy prorokoval jsem tak, jak mi rozkázáno bylo. I stal se zvuk, když jsem já prorokoval, a aj, hřmot, když se přibližovaly kosti jedna k druhé. I viděl jsem, a aj, žíly a maso na nich se ukázalo, i kůží potaženy byly po povrchu, ale ducha žádného nebylo v nich.

I řekl mi: Prorokuj k duchu, prorokuj, synu člověčí, a rci duchu: Toto praví Pán Bůh: ode čtyř větrů přijd', duchu, a věj na tyto zmordované, ať oživnou.

Tedy prorokoval jsem, jak mi rozkázal. I vešel do nich duch a ožili, a postavili se na nohách svých, zástup velmi veliký.

I řekl mi: Synu člověčí, kosti tyto jsou všecken dům Izraelský. Aj, říkají: Uschly kosti naše, a zhynula naděje naše, již jest po nás.

Proto prorokuj a rci jim: Takto praví Pán Bůh: Aj, já otevřu hroby vaše, a vyvedu vás z hrobů vašich, lide můj, a uvedu vás do země izraelské.

Nyní se ale táží, jak se může naplnit slovo ze Zach. 14, 7, že v čas večera bude světlo, když - *nečiní Pán Bůh ničeho, leč by zjevil tajemství své služebníkům svým prorokům* (Am. 3, 7). Jak mohou být napraveny všechny věci (Mat. 17, 11)? *Ježíš pak odpovídaje, řekl jim: Eliáš zajisté*

přijde prvé a napraví všechny věci. Jak může přijít čas napravení všech věcí (Sk. 3, 21)? Jak může být dokonáno tajemství Boží, jak to zvěstoval služebníkům Svým prorokům? Zj. 10, 7: *Ale ve dnech hlasu sedmého anděla, když bude troubiti, dokonáno bude tajemství Boží, jakož zvěstoval služebníkům svým prorokům.*

Neřekl Ježíš, že jak to bylo za dnů Noe, tak bude i za dnů Syna člověka? A neřekl Ježíš, že tak, jak to bylo ve dnech Lotových, bude v ten den, když se Syn člověka zjeví? (Luk. 17, 26-30). Nestojí u Mal. 4, 5-6 napsáno: *Aj, Já posli vám Eliáše proroka prvé, nežli přijde den Páně veliký a hrozný. Aby obrátil srdce otců k synům, a srdce synů k otcům jejich, abych přijda, neranil země prokletím?* I Ježíš řekl v Mat. 17, 11: *Eliáš zajisté přijde prve a napraví všechny věci!*

Někdo by ale mohl namítat, že slovo z Mat.17,12 (*Ale pravím vám, že Eliáš již přišel a však nepoznali ho, ale učinili mu, což chtěli. Tak i Syn člověka trpěti bude od nich*) se naplnilo při Janu Křtiteli. Budeme-li ale při čtení Slova Božího pozorní, pak zjistíme, že se v jednom případě jedná o přípravu cesty před prvním příchodem Pána a o první příchod Pána. V druhém případě jde o přípravu cesty před druhým příchodem Pána a o druhý příchod Pána. Sledujme tedy nejprve první příchod, než navážeme na druhý příchod.

Čteme-li v Luk.1, 11-17 zprávu: *Tedy ukázal se jemu anděl Páně, stoje na pravé straně oltáře zápalu.*

A uzřev jej Zachariáš, zstrašil se, a bázeň připadla na něj.

I řekl jemu anděl: Neboj se, Zachariáši, neboť jest vyslyšena modlitba tvá a Alžběta manželka tvá porodí tobě syna, a nazveš jméno jeho Jan. Z čehož míti budeš radost a veselé, a mnozí se z jeho narození budou radovati. Bude zajisté veliký před obličejem Páně, a vína i nápoje opojného pítí nebude, a Duchem svatý bude naplněn hned od života matky své. A mnohé ze synů Izraelských obrátí k Pánu Bohu jejich.

Neboť on předejde před obličejem jeho v duchu a v moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k synům, a nevěřící k opatrnosti spravedlivých, aby postavil Pánu lid hotový, se kterou přišel anděl Páně k Zachariášovi, kdy anděl zdůrazňuje v 15. verši, že bude velikým před obličejem Páně a **vína i nápoje opojného nebude pítí a Duchem svatým bude naplněn od života matky své.** Verš 17: *Neboť on předejde před obličejem jeho v duchu a v moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k synům a nevěřící k opatrnosti spravedlivých, aby postavil Pánu lid hotový.* Již samotně v tomto slově je důkaz, že Jan nenaplnil slovo z Mal. 4, 5-6. Tam jsme ve verši 6. četli, že má *obrátit srdce otců k synům a srdce synů k otcům jejich, abych přijda, neranil země prokletím.*

Janovi bylo řečeno jen, že má obrátit srdce otců k synům, nikoliv však srdce synů k otcům. Když Ježíš vyslovil ta slova v Mat. 17, 11, řekl, že v té době byl Jan již ve vězení a nemohl napravit všechny věci. V 11. verši mluvil Ježíš v čase **budoucím**, kdežto ve verši 12. v čase **minulém**!

Také sám Jan Křtitel podal o sobě jasné svědectví, že není Kristus ani Eliáš ani ten Prorok, ale „hlas volajícího na poušti“: *A toto jest svědectví Janovo, když poslali Židé z Jeruzaléma kněze a Levity, aby se otázali: Ty kdo jsi?*

I vyznal a nezapřel, a vyznal: Že já nejsem Kristus. I otázali se ho: Což pak jsi? Jsi ty Eliáš? I řekl: Nejsem. Jsi ten prorok? Odpověděl: Nejsem.

I řekli jemu: Kdo jsi? Ať dáme odpověď těm, kteří nás poslali. Co pravíš sám o sobě?

Řekl: Já jsem hlas volajícího na poušti: Spravte cestu Páně, jakož pověděl Izaiáš. Ti Pak, kteří byli posláni, z farizeů byli. I otázali se ho a řekli jemu: Proč tedy křtíš, jestliže nejsi Kristus, ani Eliáš, ani ten prorok? (Jan 1, 19-25).

Přesto ale přišel v duchu Eliáše, jak i anděl Páně řekl Zachariášovi. Eliáš miloval pustinu, měl zvláštní oděv a mluvil proti Jezábel a její zvrácenosti. Byl to prostý drsný muž, naplněný Duchem svatým. To stejné vidíme i u Jana Křtitele, který byl rovněž mužem z pustiny se zvláštním pokrmem a oděvem. I on káral zvrácenost žen jako v případě Herodiady. Ovšem naplněný Duchem svatým.

Dále v Mal. 4, 5 čteme, že prorok Eliáš bude poslán dříve, nežli přijde **den Páně veliký a hrozný!** Ptám se, byl to hrozný den Páně, když Pán Ježíš přišel poprvé? Neřekl anděl Páně pastýřům v Luk. 2, 10-11: *Nebojte se, nebo aj, zvěstuji vám radost velikou, která bude všemu lidu. Nebo narodil se vám dnes spasitel, kterýž jest Kristus Pán, v městě Davidově.*

I Ježíš citoval proroka Izaiáše v Luk. 4, 17-19: *I dána jemu kniha Izaiáše proroka. A otevřev knihu, nalezl místo, kdež bylo napsáno: Duch Páně nade mnou, proto že pomazal mne, kázati evangelium chudým poslal mne, a uzdravovati zkroušené srdcem, zvěstovati jatým propuštění a slepým vidění, a propustiti soužené v svobodu. A zvěstovati léto Páně vzácné.*

Když přišel Pán Ježíš poprvé, přišel jako Spasitel, plný lásky, přišel zachránit, vyhlásit léto Páně milostivé vzácné, přišel vyhlásit jatým svobodu, atd. Zde není řeč o ohni, zkažení, soudu a dni odplaty. To slovo, které Pán v Izaiáši četl, vůbec totiž nekončí tam, kde Pán skončil a zavřel knihu. Slovo proroka tam pokračuje dále, ovšem vztahuje se až na druhý příchod Páně. Pán Ježíš ovšem četl přesně jen to, co se vztahovalo na Jeho první příchod.

Den Páně veliký a hrozný je něco docela jiného, v každém případě ne příliš radostná zvěst. K tomu čteme v Mal. 4, 1-6: *Nebo aj, den ten přichází hořící jako pec, v němž budou všichni pyšní a všichni pášící bezbožnost jako strniště. I zažehne je ten den, který přijíti má, praví Pán zástupů, tak že neostaví jim ani kořene ani ratolesti. Vám pak, kteří se bojíte jména mého, vzejde slunce spravedlnosti, a zdraví bude na paprscích jeho. Tedy vycházeti budete, a porostete jako telata vykrmená. A pošlapete bezbožné, takže budou jako popel pod vašimi nohama v den, který já učiním, praví Pán zástupů. Pamatujte na zákon Mojžíše, služebníka mého, jemuž jsem přikázal na Orébě přednésti všemu Izraeli ustanovení a soudy. Aj, já pošlu vám Eliáše proroka, prvé nežli přijde den Páně veliký a hrozný. Aby obrátil srdce otců k synům, a srdce synů k otcům jejich, abych přijda, neranil země prokletím.*

Dále v Izaiáši 13, 6-9 a 11-13: *Kvělte, nebo blízko jest den Páně, jako zpuštění od Všemohoucího přijde. A proto všeliké ruce oslábnou, a všeliké srdce člověka rozplyne se. I budou předěšeni, svírání a bolesti je zachvátí, jako rodička sténati budou; každý nad bližním svým užasne se, tváře jejich k plameni podobné budou. Aj, den Páně přichází přísný a zuřivost a rozpálení hněvu, aby obrátil tu zemi v poušť a hříšníky její z ní vyhladil. A navštívím na okrsku země zlost, a na bezbožných nepravost jejich; a káži přestati pýše pyšných, a vysokomyslnost tyranů snížím. Způsobím to, že dražší bude člověk nad zlato čisté, člověk, pravím, nad zlato z Ofir. Z té příčiny zatřesu nebesy a pohne se země z místa svého, v prchlivosti Pána zástupů, a ve dni rozptýlení hněvu jeho.*

V 1. Tes. 5, 2-5: *Nebo vy sami výborně víte, že ten den Páně jako zloděj v noci, tak přijde. Nebo když dějí: Pokoj a bezpečnost, tedy rychle na ně přijde zahynutí, jako bolest ženě těhotné, a neujdou. Ale vy bratři, nejste ve tmě, aby vás ten den jako zloděj zachvátí. Všichni vy synové světla jste, a synové dne. Nejsme noci, ani tmy.*

V 2. Tes. 2, 2 čteme: *Abyste se nedali vyrážeti z mysli, ani kormoutiti, buď skrze ducha, buď skrze řeč, neb skrze list, jako od nás poslaný, jakoby nastal den Kristův.*

Dále z 2. Petr. 3, 10: *Přijde pak ten den Páně jako zloděj v noci, ve kterém nebesa jako v prudkosti vichru pominou, a živlové pálivostí ohně se rozplynou, země pak i ty věci, které jsou na ní, vypáleny budou.*

Zj. 6, 12: *I pohleděl jsem, když otevřel pečeť šestou, a aj, zemětřesení veliké stalo se, a slunce zčernalo jako pytel zíněný, a měsíc všecken byl jako krev.*

Z toho vyplývá, že Jan Křtitel přišel v duchu Eliáše a naplnil přesně tolik, kolik bylo o něm psáno, před prvním příchodem Páně. Tak jako Ježíš naplnil přesně to prorocké slovo, které bylo psáno o Něm pro Jeho první příchod. Přesně tak je tomu nyní před Jeho druhým příchodem.

Jak by mohl přijít den Páně, aniž by to bylo oznámeno služebníkovi, Jeho prorokovi? Jak by se mohly opakovat dny Noeho a Lota, aniž by zde byl prorok? Bůh nejprve řekl Noemovi, co chce učít, dal mu Své slovo, které Noe kázal z pověření Božího. Nežli ale přišla potopa, než spadla jediná kapka deště, byl Noe se svou rodinou v bezpečí a sám Bůh zavřel za ním dveře (1. Moj. 6, 13 a kap. 7).

Tak to bylo i ve dnech Sodomy. 1. Moj. 19, 22: *Pospěš, ujdí tam; neboť nebudu moci učiniti ničeho, dokud tam nedojdeš.* Než ale mohlo k něčemu dojít, jednal Bůh v podobě anděla Páně s Abrahamem a oznámil mu Své předsevzetí.

A řekl Pán: *Zdali já zatajím před Abrahamem, což dělati budu?* (1. Moj. 18, 17). Kdo zná celou souvislost s Abrahamem, ten také ví, že jeho jméno bylo nejprve Abram a jméno jeho ženy Sarai. Ta změna nastala v 17. kapitole.

V 18. kap. čteme, že k Abrahamovi přišli tři muži a aniž se jim Abraham představoval, nazval jej jeden z nich Abrahamem a ptal se na Sáru, jeho manželku. *Řekli pak jemu: Kde jest Sára manželka tvá?* (1. Moj. 18, 9). Také tajné myšlení srdce Sáry bylo zjeveno. Tento Jeden, kterého Abraham nazval Elohim, zůstal s Abrahamem a oznámil mu vše, co bude činit. Ti dva andělé šli do Sodomy, aby vyvedli Lota a jeho rodinu. Kromě toho, že Abrahamovi — tedy té skupině, která byla pod zaslíbením — bylo dáno nadpřirozené znamení, které spočívalo v tom, že byly zjeveny tajné věci lidí, jejich srdce. Vidíme, že v Sodomě ti dva andělé ranili sodomské slepotou. *A ty muže, kteří byli přede dveřmi domu, ranili slepotou velikou, od nejmenšího až do největšího, tak že ustali, hledajíce dveři* (1. Moj. 19, 11).

Nedal Pán Ježíš stejné znamení Židům a Samaritánům? K tomu čteme v Jan. 1, 46-52: *Nalezl Filip Natanaele. I dí jemu: O kterémž psal Mojžíš v zákoně a proroci, našli jsme, Ježíše, syna Josefova z Nazareta. I řekl jemu Natanael: A může z Nazareta co dobrého býti? Řekl jemu Filip: Pojď a viz. Vida Ježíš Natanaele, an jde k němu, i dí o něm: Aj, právě Izraelitský, v němžto není lsti. Řekl mu Natanael: Jak ty mne znáš? Odpověděl Ježíš a řekl jemu: prvé než tě Filip zavolal, když jsi byl pod fíkem, viděl jsem tebe. Odpověděl Natanael: a řekl jemu: Mistře, ty jsi Syn Boží, ty jsi ten král Izraelský. Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Že jsem řekl: Viděl jsem tebe pod fíkem, věříš. Větší věci nad tyto užíš. I dí mu: Amen, amen pravím vám: Od toho času uříte nebe otevřené a anděly Boží vstupující a sestupující na Syna člověka.*

A také verše 41-43 z téže kapitoly: *Byl Ondřej, bratr Šimona Petra, jeden z těch dvou, kteříž byli to slyšeli od Jana, a šli za ním. I našel ten první bratra svého vlastního Šimona, a řekl mu: Nalezli jsme Mesiáše, což se vykládá Kristus. I přivedl jej k Ježíšovi. A pohleděv naň ježíš dí: Ty jsi Šimon, syn Jonášův, ty slouti budeš Céfas, což se vykládá Petr.*

A Jan. 4, 7-9 a 16-19: *I přišla žena z Samarií vážiti vody. Kterž řekl Ježíš: Dej mi píti. Nebo učedníci jeho byli odešli do města, aby nakoupili pokrmů. I řekla jemu žena ta Samaritánka: Kterak ty, jsa Žid, žádáš ode mne nápoje od ženy Samaritánky? Nebo neobcují Židé se Samaritány.*

Řekl jí Ježíš: Jdi, zavolej muže svého, a přijď sem. Odpověděla žena a řekla: Nemám muže. Dí jí Ježíš: Dobře jsi řekla: Nemám muže, nebo jsi pět mužů měla a nyní kterého máš, není tvůj muž. To jsi pravdu pověděla. Řekla jemu žena: Pane, vidím, že jsi prorok.

Pán Ježíš řekl, jak bylo za dnů Noe a dnů Lota, že tak bude, když On přijde. Nezapomeňme, že tam byli tři. Jeden dal znamení, tamti dva ranili slepotou. To znamení bylo dáno skupině, která stála pod zaslíbením, těm Pán Svoji radu oznámil. Židům a Samaritánům bylo dáno znamení, podle kterého Jej poznali. Bylo to znamení Mesiáše. Ti jedni obdrželi světlo pro svoji hodinu, ve které žili a viděli naplnění Slova Božího. Ti druzí, farizeové, učení Písma, doktoři, kardinálové, superintendenti a ti kteří měli školy a semináře byli raněni slepotou a neviděli a nesrozuměli.

Jaké tedy mělo být posláni proroka, o kterém pověděl Mal. 4, 5-6: *Aj, já pošli vám Eliáše proroka, prvé nežli přijde den Páně veliký a hrozný, aby obrátil srdce otců k synům a srdce synů k otcům jejich, abych přijda neranil země prokletím.*

A Ježíš v Mat. 17, 11: *Ježíš pak odpovídaje, řekl jim: Eliáš zajisté přijde prvé, a napraví všechny věci.*

A jaké mělo přijít světlo podle Zach. 14, 7? *A tak bude den jeden, který je znám Pánu, aniž bude den, ani noc; a však stane se, že v čas večera bude světlo.* Jestliže dal Pán Židům a Samaritánům znamení Mesiáše, pak byl povinen dát to stejné znamení pohanům nyní na závěr konečného času.

Kdo měl možnost seznámit se s životopisem bratra Branhama, a kdo ví o náplni jeho Pánem potvrzené služby, ten nebude mít těžkost najít proroka, o kterém jasně píše prorocké slovo.

Byl to muž neškolený, tichý a pokorný. Miloval pustinu a kázal proti zvrácenosti dnešních žen. Kázal proti všemu, co nebylo v souladu se Slovem Božím. Byl naplněn Duchem svatým a již od tří let k němu Bůh mluvil ve viděních a zjeveních. Byl již narozen jako prorok, jak tomu u proroků vždy bylo.

Jer. 1, 5: *Dříve, než jsem tě zformoval v životě, znal jsem tebe, a dříve nežli jsi vyšel z života, posvětil jsem tebe, za proroka národům dal jsem tebe.*

Iz. 49, 1-3: *Poslouchejte mne ostrovové a pozorujte národové dalecí: Pán hned z života povolal mne, od života matky mé v paměť uvedl jméno mé. A učinil ústa má podobná meči ostrému. V stínu ruky Svě skryl mne a učiniv ze mne střelu vypulovanou, v toule svém schoval mne. A řekl mi: Služebník můj jsi v Izraeli, skrze tebe oslaven budu.*

Verš 5: *A nyní dí Pán, kterýž zformoval mne hned od života za služebníka svého, abych zase přivedl k němu Jákoba; (byť pak i nebyl sebrán Izrael, slávu však mám před očima Pána; nebo Bůh můj jest síla má. Již v hodině narození se při něm Bůh potvrdil v ohni.*

Právě tak se zjevil i Mojžíšovi a před vším lidem izraelským Bůh potvrdil svého proroka Mojžíše v ohni. 2. Moj. 3, 2: *Tedy ukázal se mu anděl Páně v plameni ohně z prostředku keře, a řekl: Mojžíši, Mojžíši! Kterýžto odpověděl: Aj, teď jsem.*

2. Moj. 13, 21-22: *Pán pak předcházel je ve dne v sloupu oblakovém, aby je vedl cestou, v noci pak v sloupu ohnivém, aby svítil jim, aby ve dne i v noci jíti mohli. Neodjal sloupu oblakového ve dne, ani sloupu ohnivého v noci od tváři toho lidu.*

4. Moj. 9, 16: *Tak bývalo ustavičně, oblak přikrýval je ve dne, záře pak ohnivá v noci.*

I u Soudců 6, 21 se Bůh prokázal v ohni: *Potom zdvihl anděl Páně konec holi, kterou měl v rukou svých, a dotekl se masa a chlebů přesných; i vystoupil oheň z té skály, a spálil maso a chleby přesné. A v tom anděl Páně odešel od očí jeho.*

Také Eliáš Bůh rovněž potvrdil v ohni, jak čteme v 1. Král. 18, 24: *Tedy vzyvejte jméno bohů vašich, já pak budu vzyvati jméno Páně, a bude tak, že Bůh, který se ohlásí skrze oheň, ten jest Bůh. A odpověděv všechen lid, řka: Dobrá jest řeč tato.*

Verš 38-39: *V tom spadl oheň Páně a spálil oběť zápalnou, dříví i kamení i prstí; též vodu, která byla ve struze vypil. Což když uzřel všechen lid, padli také na tváře své a řekli: Pán je Bohem, Pán je Bohem.*

A také 1. Král. 19, 11-12: *Řekl Bůh: Vyjdi a stůj na hoře před Pánem. A aj, Pán šel tudy, a vítr veliký a silný podvracující hory a rozrážející skály před Pánem, ale nebyl v tom větru Pán. Za tím pak větrem zemětřesení, ale nebyl v tom třesení Pán. A za třesením oheň, ale nebyl v tom ohni Pán. A za ohněm hlas tichý a temný.*

Právě tak apoštol Pavel měl setkání s Pánem rovněž tohoto druhu. Sk. 26, 13: *O poledni na cestě, ó králi, uzřel jsem, ano světlo s nebe, jasnější nad blesk slunečný, obklíčilo mne i ty, kteří se mnou šli.*

V červnu 1933 když bylo bratru Branhamovi 21 let, za přítomnosti 4000 věřících i nevěřících lidí, přišel Pán dolů nad hlavu bratra Branhama a zazněl hlas: Tak jako Jan Křtitel předešel Mému prvnímu příchodu, tak ty jsi poslán se **zvěstí** před Mým druhým příchodem.

Také vědecký svět dostal svůj důkaz ohnivého sloupu v lednu 1950.

Jako Jan Křtitel nepřijal nápoje opojného (*bude zajisté veliký před obličejem Páně, a vína i nápoje opojného pít nebude, a Duchem svatým bude naplněn hned od života matky své. Luk. 1, 15*), tak řekl Pán sedmiletému bratrovi Branhamovi, že nemá pít ani kouřit.

Bůh mluvil s Mojžíšem tváří v tvář, ne ve snách ani v zahalení. 4. Moj. 12, 1-8: *A mluvila Maria a Aron proti Mojžíšovi příčinou manželky Madiánky, kterou sobě vzal; nebo byl pojal manželku Madiánku. A řekli: Zdaliž jen toliko skrze Mojžíše mluvil Pán? Zdaž nemluvil také skrze nás? I slyšel to Pán. (Byl pak Mojžíš člověk nejtíší ze všech lidí, kteří byli na tváři země.) A i hned řekl Pán Mojžíšovi a Aronovi a Marii: Vyjděte vy tři ke stánku úmluvy. I vyšli toliko oni tři. Tedy sestoupil Pán v sloupu oblakovém a stál u dveří stánku. I zavolal Arona a Marie, a vyšli oba dva. Jimž řekl: Slyšte nyní slova má: Prorok když jest mezi vámi, já Pán ve vidění se ukáži jemu, ve snách mluvití budu s ním. Ale není takový služebník můj Mojžíš, kterýž ve všem domě věrný jest. Ústy k stům mluvím s ním, ne ve vidění, ani v zahalení, a podobu Pánovu spatřuje. Proč jste se tedy neostýchali mluvití proti služebník mému Mojžíšovi? Tak mluvil Bůh i s bratrem Branhamem tváří v tvář.*

A dal Mojžíšovi dvě znamení, aby mu lidé uvěřili, že jej poslal Bůh. 2. Moj. 4, 1-8: *Odpověděl pak Mojžíš, a řekl: Aj, neuvěří mi, ani neuposlechnou hlasu mého; nebo řeknou: Neukázal se tobě Pán. Tedy řekl jemu Pán: Co je to v ruce tvé? Odpověděl: Hůl. I řekl: Hod' ji na zem. I povrhl ji na zem a obrácena jest v hada; a utíkal Mojžíš před ním. Tedy řekl Pán Mojžíšovi: Vztáhni ruku svou a chyt' ho za ocas. Kterýž vztáhl ruku svou, chytil jej a obrácen jest v hůl v rukou jeho. Aby uvěřili, že se ukázal tobě Pán, Bůh otců jejich, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův.*

Potom zase řekl jemu Pán: Vlož nyní svou ruku za ňadra svá. I vložil ruku svou za ňadra svá; a vyňal ji, a aj, ruka byla malomocná, bílá jako sníh. Řekl opět: Vlož ruku svou opět v ňadra svá. Kterýž vložil ruku svou zase v ňadra svá; i vyňal ji z ňader svých a aj, učiněna jest zase jako jiné tělo jeho. I bude, jestliže neuvěří tobě a neposlechnou hlasu a znamení prvního, uvěří hlasu a znamení druhému. Tak dal Bůh dvě znamení bratru Branhamovi, když On před ním stál, aby mu lidé věřili, že jej Bůh poslal, že to, co koná, koná v pověření Božím.

Není náhoda, že jako za dnů Lotových byli tři, tak i v tomto čase byli tři. Dva zástupci křesťanských organizací plného evangelia. Oral Roberts za letniční hnutí a Billy Graham za baptistické hnutí. Ale skupina, která prodělává bolesti zrodu, prvotiny v Kristu, ti obdrželi znamení Mesiáše skrze proroka W. Branha-ma. Byla dokonána — zjevena všechna tajemství, která byla zapečetěna až do času konce.

Dan. 12, 4: *Ty pak Danieli zavři slova tato a zapečeť knihu tuto až do času jistého. Mnozí budou pilně zpytovati, a rozmnoženo bude poznání.*

Verš 9: *Tedy řekl: Odejdi Danieli, nebo zavřena jsou a zapečetěna slova ta až do času jistého.*

Zj. 10, 4: *A když odmluvilo sedm hromů hlasy své, byl bych psal. Ale slyšel jsem hlas s nebe řkoucí ke mně: Zapečeť to, co mluvilo sedm hromů, než nepiš toho.*

Jak Pán Ježíš, když putoval na zemi nečinil nic sám od sebe, než to, co viděl Otce činit, tak ani bratr Branham nemohl činit nic sám od sebe, jedineč, že mu to bylo ukázáno ve vidění anebo Anděl Páně stál po jeho boku. Jako všichni proroci měli přehled o napsaném Slově Božím, ze kterého se neuchýlili ani o vlas, tak i tento prorok konečné doby, měl absolutní přehled o napsaném Slově Božím, ze kterého neustoupil ani o slovo. Vše, co kázal, bylo absolutní Slovo Boží v demonstraci Ducha svatého. Měl přehled o minulosti, přítomnosti a budoucnosti.

Jako všichni proroci věděli o svém poslání, i Pavel v Tit. 1, 1-3: *Pavel služebník Boží, apoštol Ježíše Krista, podle víry vyvolených Božích a známosti pravdy, kteráž jest podle pobožnosti, k naději života věčného, kterýž zaslíbil před časy věků ten, kterýž nikdy neklame, Bůh. Zjevil pak časy svými slovo své, skrze kázání mi svěřené, podle zřízení spasitele našeho Boha., věděl i bratr Branham, že je potvrzeným prorokem Božím, i když se to mnohým stalo kamenem úrazu.*

Lid Boží byl vyveden ze všeho zmatku lidské produkce a skrze proroka bylo lidu Božím znovu připomenuto Slovo Boží a postaveno na svícen bez ohledu na všechny denominace a ustanovení křesťanských organizací. Bible je prorocké slovo a nikdo jiný nežli potvrzený prorok nemůže dát výklad ke Slovu Božím.

2. Petr. 1, 19-21: *A máme přepevnou řeč prorockou, kteréžto že šetříte jako svíce v temném místě svítící, dobře činíte, až by se den rozednil, a dennice vzešla v srdcích vašich. Toto nejprve znájíce, že žádného prorockví písma výklad nezáleží na rozumu lidském. Nebo nikdy z lidské vůle nepošlo prorockví, ale Duchem svatým puzeni byvše, mluvili svatí Boží lidé.*

Slovo Boží přichází k prorokovi, služebníkovi Božím. Amos 3, 7: *Nečiní zajisté Bůh Pán ničeho, leč by zjevil tajemství své služebníkům svým prorokům.*

Musíme ještě zdůraznit, že Bůh měl vždy jen jednoho proroka, který měl to čerstvě zjevené slovo od Boha. Nikdy nebyli dva proroci současně. Honosí-li se někdo titulem prorok nebo je-li lidmi označován za proroka, tak to ještě neznamená, že by byl prorokem Božím. Snad jedineč prorokem lidí, jak tomu bylo v případě Jozafata a Achaba. Tam bylo dokonce 400 proroků izraelských, ale ani jeden neměl nic společného s prorokem Božím. Oni jako jedněmi ústy řekli králi to, co vlastně chtěl slyšet; a to navzdory tomu, co prorokoval již dříve Eliáš. Byl tam ale ještě jeden, jménem Micheáš, který nezkoumal vůli krále, ale vůli Boží. Proto jej král také neměl v lásce. Micheáš ale věděl, že co

Bůh řekl, nikdy nemění, a tak ani on nemohl říci nic jiného, než to, co bylo v souladu s Božím Slovem.

To věděl i Jeremiáš, jak to čteme v Jer. 28, když se mu postavil na odpor samozvolený prorok Chananiáš.

Z toho, co zde sledujeme, je jasné, že ti proroci, kteří měli skutečně povolání Boží a zvěstovali čisté slovo Boží, neměli v životě na růžích ustláno. Byli to tvrdí muži, kteří zvěstovali pravdu Slova Božího, ať jim za to kvetlo cokoliv. Stáli neodchylně na Slově až do své smrti. Že povstalo vždycky dostatek odpůrců proti pravým prorokům Božím, dokazuje nejen Písmo samotné, ale i tento čas, ve kterém žijeme. Ale i na takové odpůrce je pamatováno. Jejich konec nikdy nebyl daleko. Ať to byli spiklenci jako Jannes a Jambres nebo Chóre. Dnešním odpůrcům se doporučuje, aby si přečetli Sk. 3, 23: *Stane se pak, že každá duše, která by neposlouchala toho proroka, vyhlazena bude z lidu.*

Vidíme, že služba Božího proroka, bratra Branhama měla obdobný charakter, jako služba Eliáše a Mojžíše. Zvláště u těchto dvou je zajímavé, že ještě za času jejich života Pán vyvolil jejich nástupce. Ne, že by si Mojžíš anebo Eliáš někoho vybral. Bůh sám je zvolil a skrze Mojžíše a Eliáše potvrdil.

Mojžíš, potvrzený Boží prorok, vyvedl sice lid izraelský z Egypta, ale kde byl lid izraelský v době, když Bůh odvolal Mojžíše? Oni ještě nebyli v zaslíbené zemi. Byli venku z Egypta, ale byli teprve na cestě do zaslíbené země. Nemějme obavy, Bůh nepřichází do rozpaků.

Ještě když byl Mojžíš v plné síle, vidíme, že Pán si zvolil Jozue, což Mojžíš potvrdil za přítomnosti očitých svědků. 5. Moj. 31, 3: *Pán Bůh tvůj předcházejíce tebe vyhladí ty národy od tváři tvé, a ty dědičně je opanuješ, a Jozue půjde před tebou, jakož řekl Pán.* Verš 7: *Tehdy povolal Mojžíš Jozue a řekl jemu před očima všeho Izraele: Budiž silný a zmužile se měj, nebo ty vejdeš s lidem tímto do země, kterou s přísahou zaslíbil Pán otcům jejich, že ji dá jim a ty ji rozdělíš jim v dědictví.*

Dále 5. Moj. 34, 9: *Jozue pak, syn Nun, naplněn jest duchem moudrosti; nebo byl vložil Mojžíš ruce své na něj. I poslouchali ho synové Izraelští a činili, jakož přikázal Pán skrze Mojžíše.*

V knize Jozue čteme, jak věrně Jozue stál ke všemu slovu, které mluvil Bůh skrze Mojžíše. Stále znovu a znovu připomínal Jozue lidu, co Pán skrze Mojžíše řekl a neuchýlil se ani o písmeno. Také vidíme, jak právě skrze službu Jozue byl lid izraelský zaveden do zaslíbené země. Toto je právě bod, u kterého se musíme zastavit. Je to bod, na kterém se v tomto čase mnozí samozvolení urážejí a nerespektují pořádek Boží. Kdo ale mohl za to, že si Pán zvolil právě Jozue, aniž to mohl Mojžíš nebo sám Jozue ovlivnit. Ale ti, kteří kdy přijali požehnaného Božího služebníka, došli i sami požehnaní. Tak nás Písmo učí, že jsou požehnaní ti, kteří dobrořečí a žehnají vyvolenému Božímu služebníkovu.

Naproti tomu jsou zlořečení ti, kdož tuto službu pomazaného služebníka odmítají, povyšují se nad ním a špatně o něm mluví. Toto dobře věděl i David, který byl pomazán za krále prorokem Samuelem. Jednou, když jej Saul zase pronásledoval a byl na potřebě v jeskyni, uřizl mu David kus pláště a i to připadlo Davidovi těžko, že za Saulem vyběhl z jeskyně a zapřísáhl se, že nikdy nevtáhne ruku na pomazaného Božího.

Ještě za života bratra Branhama, který žil v USA, si Pán vyvolil bratra Ewalda Franka a promluvil k němu 2. dubna 1962 zde v Evropě. Pán mu tehdy řekl slyšitelným hlasem, ne v srdci ani v mysli nebo v duchu, ale k jeho uším: „Můj služebníku, tvůj čas pro toto město brzy uplyne a Já tě pošlu do jiných měst zvěstovat Mé Slovo.“

Bratr Frank se v té chvíli viděl asi 3-4 metry od místa, kde stál přirozeně. Viděl své rozveřené dlaně a slyšel se odpovídat: „Pane, oni mě nebudou chtít slyšet, mají všeho v plnosti a žijí v hlučném nadbytku.“

Na to po chvíli odpověděl Pán znovu těmito slovy: „Můj služebníku, přijde čas, kdy tě budou chtít slyšet, zabezpečte se proto pokrmy, neboť přijde veliký hlad, potom ty budeš stát mezi lidem a rozdávat pokrm.“

Bratr Frank říká, že při tomto zážitku nic blahoslaveného necítil, měl spíše dojem, že je to jeho konec a promluví-li Pán znovu, tak že se i svět zastaví. Nevěděl, co to všechno znamená. Neběhal

hned sem a tam, aby to každému pověděl, jak by to možná udělal každý jiný. Ten hlas nebyl jako hlas pozounu, ale jako silný hlas muže.

Ve stejném roce v prosinci letěl bratr Frank do USA za bratrem Branhamem, který si bratra Franka sám odvezl z hotelu do svého bytu. Za přítomnosti dvou očitých svědků (žijících dodnes), vyprávěl bratr Branham o svých zážitcích, a potom bratr Frank oslovil bratra Branhama, který seděl u stolu proti němu, těmito slovy: „Bratře Branhame, mohu se tě na něco zeptat?"

Na to mu bratr Branham odpověděl: „Bratře Franku, mám ti říci, co ti Pán řekl?" V té chvíli zopakoval bratr Branham bratru Frankovi přesně to, co mu Pán 2. 4. 1962 řekl. A nejen to, řekl také, co to všechno znamená. Mimo jiné mu řekl: „Počkej, až obdržíš zbytek pokrmu a pak přijde čas rozdávat. Vysvětlil mu, že se jedná o magnetofonové pásky, které se tam natáčejí. Bylo mu také řečeno, že tak, jak Pán postavil bratra Branhama v Americe a jiných zemích světa, tak postaví Pán bratra Franka v Evropě a jiných zemích světa.

Jak již bylo zmíněno, že Slovo Boží přichází k prorokovi (Am. 3, 7), tak se také skutečně stalo. Bůh poslal Svě Slovo a církev Ježíše Krista byla vyvedena skrze službu bratra Branhama z otroctví Egypta, osvobozená od denominací, organizací a lidských výkladů. Lid Boží je z babylonského zmatku venku. Zvěst večerní doby je rozhlašována, zazněla jako hlas k probuzení spících panen. Jsme teď ve svobodě dětí Božích, jako lid izraelský na poušti před Jordánem.

Je na nás, abychom nyní poznali toho věrného a opatrného služebníka, který nám podává pravý pokrm v pravý čas. Mat. 24, 45-47: *Kdo jest ten služebník věrný a opatrný, kterého ustanovil pán jeho nad čeledí svou (v něm. Bibli: služebníky svými), aby jim dával pokrm v pravý čas? Blahoslavený služebník ten, kteréhož přijde pán jeho, nalezl by, an tak činí. Amen pravím vám, že nade vším statkem svým ustanoví jej.* Kdo měl možnost blíže se seznámit se službou bratra Franka, tomu nebude zatěžko ji vidět.

Jistě, že jsou dnes mnozí, kteří kladou tento nárok, ale tak tomu bylo za každého času. Naleznete ale někoho, kdo ani o píď neustupuje od Slova Božího zjeveného skrze proroka Božího Williama Branhama. Naleznete někoho, ke komu Pán promluvil slyšitelným hlasem a pověřil jej shromážděním pokrmu, aby pak mohl z pověření Božího rozdávat pravý pokrm v pravý čas. Naleznete někoho, kdo k tomu může uvést alespoň dva očitě svědky, kteří by mohli potvrdit celou věc svým podpisem.

Měl jsem v životě častokrát příležitost zažít dary Ducha svatého a mnohokrát ke mně Pán promluvil skrze prorocký dar druhé osoby. Ale nikdy jsem neslyšel to oslovení „můj služebník". Bylo mi řečeno „můj synu" nebo „mé dítě" anebo „mé děti". Nevím jak pro koho, ale že jej Pán oslovil „můj služebník" má svůj význam, neboť verš 45. je v Mat. 24 uveden v **jednotném čísle**. Jde tedy o **jednoho** služebníka, který je **ustanoven** nad Jeho čeledí z pověření Božího, aby rozdával **pravý pokrm v pravý čas**. Mnozí se dnes odvolávají na bratra Branhama, ale kdo si může položit ruku na srdce a říci, aniž by nehřešil proti Duchu svatému, že je k tomu Pán osobně pověřil?

Jako ve službě bratra Branhama šlo v první řadě o poselství, tak i v tomto čase jde o rozdávat pokrmu v pravý čas.

Snad stojí za zmínku i to, co se odehrálo v krefeldském sboru v letech 1963-66, který v těch letech ještě nebyl tak početný, jako dnes.

Jak již bylo zmíněno, měl bratr Frank čekat, až obdrží zbytek pokrmu, pak nastane čas rozdělování. Tomu nasvědčovala celá řada vidění a proroctví v Krefeldu, čehož byli mnozí svědky.

Mezi jiným byl též ukázán globus, který byl natočen na celý americký kontinent od shora až dolů a potom skrojek chleba. Pak byl globus natočen na celou Evropu a na to celý čerstvý chléb.

Většinou čtenářů je známo, co se odehrálo na závěr toho všeho v krefeldském sboru ve starém sále na Silvestra 1965. Tedy na přechodu roku 1965-66. Je tam zvykem na Silvestra pořádat hody lásky, kdy si každý přinese něco z domu s sebou, sedí u prostřených stolů a jsou podávána svědectví od bratrů. Tehdy to ale vypadalo, že nikdo nemá nic na srdci, co by mohl říci. Vše se zdálo být nějak ospalé. Bratr Frank proto vyzval k modlitbě. Bylo před půlnocí a bratr Frank prosil v modlitbě Pána o obživení.

Pak se stalo něco, co neviděli všichni, ale všichni to cítili a někteří to skutečně viděli. Otevřely se dveře do sálu a vešel anděl Páně, v pravé ruce měl zlatý palcát a v levé ruce zlatou nádobu, průhlednou jako křišťál. Chodil od stolu ke stolu a sbíral modlitby svatých do nádoby. V sále byla taková modlitební atmosféra, že i ti, kteří se jindy nemodlili nahlas, vyslali k Bohu modlitbu prakticky inspirovanou Duchem svatým.

Když byla nádoba modlitbami naplněna, bylo řečeno, že jejich modlitba je vyslyšená a anděl Páně odešel. Podle popisu to byl přesně ten anděl Páně, jak jej popsal a vídal bratr Branham. Pro bratra Franka bylo závažnější to, že mu byl předán do ruky meč za přítomnosti anděla Páně. Nikdo totiž ještě netušil, že 24. 12. 1965 byl prorok Boží bratr W. Branham odvolán z časnosti do věčnosti. Ale co se týká meče, bratr Frank dobře věděl, že ten meč byl vložen do ruky bratra Branhama.

Když pak v lednu došla zpráva o odchodu bratra Branhama, bylo to sice šokující, ale teprve nyní bylo jasné, co se stalo a co znamená to všechno, co prožili na Silvestra.

Jisté je i to, že od té chvíle nadešel čas rozdělování pokrmu. Bratr Frank nemusí nikde tento pokrm vnucovat a také to nikdy dělat nebude. Pán však řekl, že přijde velký hlad po pravém Slově Božím. Že zatím není všude velký hlad, nemění nic na té skutečnosti, že globus ukazoval celou Evropu a kde ještě hlad není, tam se dostaví.

Jisté je to, proniká-li v tomto čase někde meč Slova Božího, který je v ruce bratra Franka, pak to působí oddělení světla od tmy, pravdy od dogmat, života od smrti, požehnaných od zlořečených.

Ani my se nemusíme nikde vnucovat. Již dnes je dost těch, kteří jsou vděční za každé slovo Boží odpovídající večerní zvěsti. Ať si mnozí třeba skřípají zuby a pouští hrůzu, Pán navzdory protivníkům Svoji církev postaví a brány pekelné ji nepřemohou.

Má-li někdo skutečně požehnání Boží, pak mu bylo zjeveno, které slovo se nyní naplňuje před našimi zraky.

Na závěr bych chtěl připomenout slova služebníka a proroka Božího bratra Branhama, a to všem, kteří se protíví a špiní služebníky Boží a zlehčují jejich službu a celé poselství, které Pán skrze Svého proroka a služebníka podle Svého zaslíbení dal lidu Božímu.

Dej pozor, bratře, sestro, abys neprodal své právo prvorozeného jako Ezau. Pak můžeš plakat, naříkat, ale nic ti to nepomůže. Je jen jedno, co může být učiněno v této vážné době, a to: Lide můj, vyjdi z jejich středu a nečistého se nedotýkejte. Rada je jen jedna, aby každý raději zanechal všech posměšků, rozumování a produkování něčeho lidského, ale každý ať se pokoří před mocným a pravdivým Slovem Božím a krmí se tím, co je lidu Božímu v této době předloženo samým Pánem pro jeho záchranu. Necht' k tomu pomůže i pár těchto řádků.

Pán vám požehnej.